

Какъ шера, наша, съ уродъто уродъ;
Рурей тмиаши Забрудило,
Домбей богъа и Захероутиъ,
то мутнаа сирудеа воина
Была тмела, была Красна...

То Горей, подъ потнью дуба,
Пройдетъ Заваилоа Длинный речей,
Стоитъ Рудорай; оуина сондана
Билъ на Ромбидна; мрачно уродъ
Казалоа вираженеа лицъ,
то Снежи Райаи съ рясенихъ,
Подръбидеа нелюбо, на шинеа:
Стихоа въ дереву похрани
Какъ Райитанъ... онъ умираа
Въ урде, его еубо. геркнелъ
Якоу раи; Рровъ изъ нидъ гутъ-гутъ
Сотинаа, но високо уродъ
и трудо подвинаа; взори
Продитъ Страшно, онъ шептаа:
« Спасите, брацца! — мажутъ въ гори!
и постойте!... Изъ де генерала? »